

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **N. A.**, narozený, státní příslušnost, toho času bytem, zastoupeného Mgr. Davidem Dvořákem, advokátem se sídlem Zelný trh 332/12, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, č. j. OAM-65/LE-LE05-P20-2015,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

III. Odměna právního zástupce žalobce Mgr. Davida Dvořáka, advokáta se sídlem Zelný trh 332/12, 602 00 Brno, ve výši 13. 600 Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

IV. Odměna tlumočnicku Doc. Ing. Marianně Dražanové, CSc., bytem Borodinova 16, 623 00 Brno, ve výši 700 Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky dne 6. 5. 2015 pod č. j. OAM-65/LE-LE05-P20-2015, kdy o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je **nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu**, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se **zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu**.

Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je V doplňku žaloby žalobce uvedl, že žalovaný rozhodl tak, že posoudil žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelnou podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je

Žalobce napadá výše uvedené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žalobní body vymezil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce má za to, že správní orgán porušil:

§ 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), tj. zákaz zneužití správního uvážení,

§ 3 správního řádu, neboť nevyšel ze stavu věci zjištěného bez důvodných pochybností,

§ 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřil podklady, jež byly pro vydání kvalifikovaného rozhodnutí nezbytné.

Žalobce se domnívá, že v předmětné věci došlo v řízení před správním orgánem k porušení procesního předpisu – správního řádu – a tyto vady v řízení měly za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalobce vytýká zejména tuto námitku, jež naplňuje shora vytčené žalobní body:

Žalobce pokládá citované rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR za odporující Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9Azs 29/2015-19. Nejvyšší správní soud konstatoval povinnost správního orgánu zabývat se tím, zda nejsou závažné důvody se domnívat, že ve státě, do něhož je žadatel na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady přemísťován, dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylová řízení

a o podmínky žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu musí zahrnovat i posouzení situace v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován (po právní i skutkové stránce). Žalobce je přesvědčen, že žalovaný neposoudil situaci v dostatečně po skutkové stránce a jeho rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný by měl provést individuální hodnocení, zda přesun bude slučitelný se závazky na ochranu základních práv podle práva Evropské unie.

Z těchto důvodů navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 4. 2015 žalobce uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 29. 3. 2014 do a následně autobusem do Prahy. Hlavním důvodem byly obavy z povolání do armády. Dále uvedl, že měl dlouhodobé polské vízum, na které cestoval. Po příjezdu do Prahy odcestoval do Istanbulu, kde ale po příjezdu pochopil, že se mu země nelíbí, proto se vrátil do Prahy.

Z údajů v cestovním dokladu žalobce, kterým prokázal svou totožnost, správní orgán zjistil, že žalobce byl dne 1. 4. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného národního víza č. 00505/1688 vydaného Polskou republikou dne 27. 5. 2014 ve s platností ode dne 22. 6. 2014 do 23. 6. 2015 a vícenásobným vstupem. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobce aplikoval kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 12 Dublinského nařízení je tedy státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Dne 10. 4. 2015 požádal správní orgán o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 24. 4. 2015 pak správní orgán obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak povinna převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že nemůže být přemísťován na území, neboť by mu v této zemi hrozilo v žalobě nijak nespecifikované reálné riziko špatného zacházení, a že by zde jeho žádost nebyla řádně vyhodnocena, což by v důsledku vedlo k jeho přemísťování na,

správní orgán uvádí, že je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pohybu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce.

Soud měl k dispozici správní spis, z něhož byly zjištěny skutečnosti, které uvádí žalovaný ve svém písemném vyjádření, a které nepopírá ani samotný žalobce. Soud totiž zjistil z pohovoru, který byl s žalobcem proveden 7. 4. 2015, kdy požádal o azyl v přijímacím středisku, že tento uvedl, že důvod jeho odchodu z byl takový, že jeho život by tam byl ohrožen. Nemá se tam s kým poradit, není tam žádná ochrana jeho práv. Obával se, že by byl povolán do armády. Je proti situaci, která je v současnosti na, je proti válce. Ví totiž, že v té válce umírají mladí muži.

Žalobce v pohovoru na dotaz správního orgánu, proč nepožádal o mezinárodní ochranu v, uvedl, že to je proto, že měl zájem studovat češtinu a najít si práci v České republice. Už v loňském roce absolvoval kurs češtiny a pobýval zde 75 dní. Chtěl tu pracovat a uzavřel zde pracovní smlouvou s jednou lékařkou, chtěl si na vyřádit české pracovní vízum, ale již to nestihl kvůli situaci na Přišel mu povolávací rozkaz, ale tím, že ho nepřevzal a nic nepodepsal, tak mu ještě nevznikla zákonná povinnost nastoupit na vojnu. Proto odjel, aby mu nemohl být povolávací rozkaz doručen. Proto si nestihl všechny náležitosti vyřídit, tak jak by chtěl. Česká republika je mu bližší, jazykově i kulturně, navíc tu má bankovní účet, pronajatý byt a také pracovní smlouvu. Dále na dotaz uvedl, že je si vědom toho, že na základě tzv. Dublínského nařízení je zemí odpovědnou za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, protože mu vydala vízum. Řekl, že o tomto byl poučen. Dále na dotaz, zda souhlasí s tím, že bude předán do nebo je dle žalobce něco, co by mu v tom bránilo, sdělil, že není nic, co by mu bránilo v tom odjet do a žádat tam o azyl. Chtěl by ale zůstat a pracovat v České republice. Chápe však situaci a souhlasí s tím, že bude předán do, nemá s tím problémy a žádné problémy dělat nebude. Pokud jde o rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu, z odůvodnění vyplývá, že správní orgán nejdříve zkoumal, zda vůbec je ve smyslu uvedeného Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele.

V souladu s čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil správní orgán k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného

povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Správní orgán konstatuje na základě posouzení údajů v cestovním dokladu výše jmenovaného žalobce, že tento byl dne 1. 4. 2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného národního víza č. 005051688 vydaného dne 27. 5. 2014 ve Lvově s platností ode dne 22. 6. 2014 do 23. 6. 2015 a vícenásobným vstupem. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Správní orgán, jak uvedl, se zároveň zabýval skutečností, zda v případě ... existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán konstatuje, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z tohoto důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění výše jmenovaného na území dne 24. 4. 2015.

Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodních ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani výše jmenovanému nehrozí v nelidské či

ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

S ohledem na výše uvedené právní orgán požádal dne 10. 4. 2015 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 24. 4. 2015 obdržel správní orgán informaci, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. je tak povinna převzít výše jmenovaného žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 9. 12. 2015.

U tohoto jednání žalobce uvedl, že si nemyslí, že pokud jde o azylové řízení v, že by žalobci byly činěny nějaké problémy nebo, že by nebylo postupováno tak, jak má podle zákona být. Z azylového řízení v obavy neměl. V však žít nechce, chce žít v, a to z toho důvodu, že je vystudovaný zubní lékař na a v toto vysokoškolské vzdělání žalobci uznala a žalobce by tedy mohl působit ve vystudovaném oboru na území Nechce proto, aby to byla, která bude rozhodovat o udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce, protože na území již žije určitou dobu, vynaložil jisté finanční prostředky na to, aby se naučil česky, bylo mu zde, jak uvedl, uznáno jeho vysokoškolské vzdělání a má pracovní smlouvu s jednou lékařkou, u níž by mohl pracovat. Pokud by toto vše nebylo ze strany respektováno a on byl přemístěn do, finanční prostředky, které vynaložil v ČR na vzdělání, by přišly vniveč, protože by se musel učit polsky a v také požádat o uznání svého vysokoškolského vzdělání, které absolvoval na Doklad o tom, že žalobce má v uznané vysokoškolské vzdělání, a že má i pracovní smlouvu s jistou lékařkou, a že má na území zajištěno bydlení, měl žalovaný k dispozici už v průběhu správního řízení.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že je pravdou, že v průběhu správního řízení měl správní orgán k dispozici doklad o uznaném vysokoškolském vzdělání i pracovní smlouvu s lékařkou, i to, že má žalobce na území ... zajištěno bydlení. Toto však není důvodem pro to, aby o udělení mezinárodní ochrany žalobce rozhodovala, když podle Dublinského

nařízení je k řízení o azyl v případě žalobce příslušná I v takovém případě však žalobci nic nebrání v tom, aby po azylovém řízení v mohl pracovat na území, neboť je to v rámci schengenu.

Zástupce žalobce pak u tohoto jednání uvedl, že navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2015, a to proto, že v případě žalobce nebyla individuálně posouzena jeho situace po skutkové stránce pro případ, že by příslušný k azylovému řízení u žalobce byla

Zástupkyně žalovaného navrhoval zamítnutí žaloby, neboť z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že tento se dostatečně zabýval situací v, pokud jde o azylová řízení a jeho proceduru, v žádném případě k porušení právních předpisů ze strany žalovaného nedošlo.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu (zákon č. 325/1999 Sb.) žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

V daném případě bylo zcela jednoznačně prokázáno, že v případě žalobce je příslušným státem k posouzení podané žádosti, když důvody tohoto jsou uvedeny v rozhodnutí žalovaného vydané 6. 5. 2015 i ve vyjádření k žalobě a tuto skutečnost nezpochybňuje ani žalobce.

Žalobce ani neuváděl, že by měl snad obavy z toho, že jsou v pro „azylanty“ nepřijatelné podmínky, že zde dochází k nepřístojnému zacházení s azylanty, takže v tomto směru, což uvedl již v průběhu pohovoru, žádné obavy neměl. Neměl tedy žádné obavy z azylového řízení v, kam by měl být přemístěn, v nechtěl, aby probíhalo azylové řízení týkající se jeho osoby, pouze z toho důvodu, že již nějakou dobu pobývá na území, učil se češtinu, na své vzdělání věnoval jisté finanční prostředky, má zde uznané vysokoškolské vzdělání Karlovou univerzitou v Praze, chtěl by zde pracovat a práci má již zajištěnu a chtěl by zde žít, má zde zajištěno i bydlení.

Soud však zdůrazňuje, že v případě žalobce není tím státem, který by byl příslušný k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Tímto je bezpochyby, na území žalobci žádné nepřístojné chování ani nebezpečí nehrozí a důvody, které žalobce uváděl v žalobě i v průběhu soudního řízení, nejsou v tomto případě žádnými relevantními důvody, kterými by se měl soud zabývat.

Žalobu žalobce tedy soud posoudil jako nedůvodnou, protože skutečně bylo prokázáno, že příslušným státem k posouzení podané žádosti o azyl je, a proto bylo dle

§ 25 písm. i) zákona o azylu (řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná) správně řízení zastaveno ze strany správního orgánu.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náklady řízení nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

Soud však usnesením ze dne 12. 6. 2015 ustanovil žalobci právního zástupce k ochraně jeho práv, a to advokáta Mgr. Davida Dvořáka. Pokud jde o tohoto advokáta dle § 35 odst. 8 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) mu náleží odměna za 4 úkony právní pomoci po 3.100 Kč a 4x režijní paušál po 300 Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., a to příprava a převzetí věci, porada s klientem dne 24. 7. 2015, doplněk žaloby a účast u jednání soudu dne 9. 12. 2015, celkem tedy 4x 3.100 Kč a 4x režijní paušál po 300 Kč.

Tato odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně.

Žalobci byla ustanovena také tlumočnice z jazyka ukrajinského, která se účastnila tlumočení při soudním jednání dne 9. 12. 2015 a náleží jí tedy odměna za 2 hodiny tlumočení po 350 Kč, tedy celkem 700 Kč dle § 17 odst. 1/1 vyhl. č. 37/1967 Sb., která bude rovněž vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. prosince 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně